

Beskyttelsen af kulturarven har igennem 90'erne været genstand for øget politisk interesse blandt andet som identitetsskabende faktor. Understøttelse af tværkulturel tolerance i forbindelse med de mange etniske konflikter er således blevet en central faktor. Også kulturarvens beskyttelse som led i realiseringen af en bæredygtig udvikling har påkaldt sig øget aktivitet. Ved topmødet i Wien 1993 henvises til kulturarven som en grundlæggende fælles værdi, som skulle bevares i sin mangfoldighed og diversitet. Dette synspunkt er fastholdt i deklARATIONEN fra topmødet i 1997 og fulgt op i den tilhørende handlingsplan, der lancerer en kampagne i årene 1999-2000 for den europæiske kulturarv. Et program for kampagnen vil blive forelagt på topmødet i Budapest i maj 1999.

Europarådets samvirke med andre organisationer

Europarådet har traditionelle forbindelser til en række internationale institutioner, herunder FN, dets særorganisationer og højkommisariater, OECD, Røde Kors og et bredt felt af NGO'er, som er aktive indenfor Europarådets forskellige virkefelter.

Europarådets deltagelse i internationalt samarbejde sker på grundlag af egne bestemmelser og træk på egne erfaringer og ekspertise. De internationale kontakter plejes ikke mindst af Den parlamentariske Forsamling, hvis faste komitéer løbende samarbejder med tilsvarende komiteer eller instanser indenfor andre internationale organisationer.

Udviklingen efter Berlin-murens fald og optagelsen af nye medlemmer fra Central- og Østeuropa i organisationer som Europarådet, OSCE og NATO har forøget behovet for et tættere samarbejde mellem de internationale organisationer. Iværksættelsen af EU's tiltrædelsesproces accenturerer også dette.

Samtidig bør man i stigende grad være opmærksom på at undgå dobbeltarbejde og unødigt overlappning. Det er vigtigt at tage udgangspunkt i organisationernes komparative fordele. Europarådet kan således yde et særligt bidrag i den mere langsigtede indsats for opbygning af demokratiske samfund gennem påvirkning af lovgivning og institutioner i kraft af den juridiske, folkeretlige forpligtelse, som er indeholdt i Europaråds-medlemskabet. Europarådet er ikke den primære institution for varetagelse af krisestyring eller mægling i en aktuel konflikt-situation. Europarådet har dog en rolle at spille i efter-konfliktsituationer, hvor man med hensyn

til den mere langsigtede indsats vedrørende opbygning af demokratiske institutioner bør være centralt placeret. Europarådets medvirken til politisk/social stabilisering og genopretning efter kriser og konflikter, som i Bosnien-Herzegovina og Albanien, er eksempler herpå. Ikke mindst vedrørende valgovervågning er der grundlag for et tæt samarbejde mellem Europarådet og OSCE/ODHIR.

Med henblik på at sikre denne koordination holdes der med EU, OSCE og FN årlige eller halvårslige møder om organisationernes indsats på områder af fælles interesse. Fra dansk side kan man støtte vismandsrapportens betragtninger vedrørende Europarådets samvirke med andre internationale institutioner. Vejen frem er konkret og pragmatisk samarbejde snarere end formelle samarbejdsaftaler.

Samarbejdet mellem regeringssiden og Europarådets parlamentariske forsamling

Europarådets instanser og deres indbyrdes forhold er som udgangspunkt bestemt af Statutten af 1949, hvorefter Ministerkomitéen har det formelle ansvar og træffer de endelige afgørelser om organisationens virksomhed og budget.

Den parlamentariske Forsamlings kompetence er efter statuten overvejende af rådgivende karakter, men med den væsentlige tilføjelse som retten til fremsættelse af forslag udgør. Forsamlingen fastsætter sin egen dagsorden og tager initiativ såvel i relation til egne overvejelser som i forhold til Ministerkomitéen til fremme af Europarådsformål.

I praksis har de senere års udvikling, særlig efter Europarådets udvidelse mod øst, medført en betydelig forøgelse af den parlamentariske forsamlings mødevirksomhed og en markant stigning i forsamlingens engagement i og indflydelse på opfølgelsen af målsætningen for Europarådets virksomhed. Dette gælder såvel konventionsarbejdet som forholdet til nye medlemslande og ansøgerlandene. Denne udvikling førte allerede i 1985 til en beslutning i ministerkomitéen om at forelægge alle udkast til konventioner og aftaler for forsamlingen til udtalelse inden vedtagelsen.

Den parlamentariske forsamlingens øgede engagement i konventionsarbejdet i Europarådet omfatter f.eks. områder som biomedicin, korruption, økonomisk kriminalitet og elektroniske netværk. Forsamlingen har på sådanne områder taget initiativer, som imødekommer behov, der gør sig gældende på tværs i medlemskredsen